

и тѣхъ повораждѣмъ мысль; иъ като си обьриахъ очи-ты камъ сльнце-то, негова-та свѣтлина мя поврѣди: неводно като зѣтворихъ кленикъ-тѣ си, угадихъ едижъ малкъ болкъ; и като ми примьрчя сякахъ да изгубвамъ сществованіе-то си.

До дѣто бѣхъ огорченъ и умаянъ отъ такова голѣмо измѣнуване, и додѣто размышлявахъ, зачю ми ся изведиждѣ нѣкакво звученіе: църтеніе-то на птички-ты и въздушно-то шумоленіе правяхъ едно съгласіе, на кое-то сладко-то впечатленіе мя подбуди доръ до душевны-ты дълбочины; доста врѣмя послунахъ, и ся увѣрихъ послѣ че тая армонія бѣхъ азъ.

Като си ударихъ ума съвѣтъ на това ново сществованіе и отворихъ очи си, заборавахъ веке свѣтлинѣ-тѣ, коя-то запознахъ испърво, като една часть отъ мое-то сщество. Колко ся обрадвахъ кога видѣхъ пакъ подъ ржкѣ си толкова свѣтливы твари! Моя-та веселба надмина сичко-то онова, что бѣхъ устѣилъ пьрвый пѣть и оставихъ ся за нѣколко врѣмя върху прѣльстно-то дѣйствіе на звуковы-ты. Закрѣпихъ си очи-ты на много различни прѣдмѣты и пригльдахъ какъ могъ да изгубвамъ тѣя прѣдмѣты и да ги намирамъ пакъ и какъ имамъ власть да развалямъ и да докарвамъ на моѣхъ волѣхъ кра-сивѣ-тѣ тѣхъ отъ мене чясть; ако и тя да ми ся видя чрѣзмѣрно голѣма и спорѣдъ количество-то на слу-чай-ты отъ камъ свѣтлинѣ-тѣ, и по разнообразіе-то на шарове-ты мысляхъ да упознавамъ че сичко-то-ва ся съдържаваше въ едижъ часть отъ сществованіе то ми.

Азъ бѣхъ начинѣлъ да глѣдамъ и да чювамъ безъ да ся смѣтижъ, когато единъ тынѣчекъ вѣтръ, на кого-